

**בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל**

עת"מ 10-05-48992 התנועה לחופש המידע ואח' נ' משרד המשפטים ואח'

העותרים:
1. התנועה לחופש המידע
2. יוסף זהר
שניהם על-ידי ב"כ עו"ד אילן יונש

- נ ג ד -

המשיבים:
1. משרד המשפטים
2. מיכל טנא – הממונה על יישום חופש המידע במשרד המשפטים
על-ידי ב"כ עו"ד אפרת קרוןברגר
פרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי)

פסק-דין

1. העתירה שבכותרת – עניינה בקשה העותרים לקבל לידיהם מידע על-פי חוק חופש המידע, תשנ"ח-1998. המידע המבוקש הוא נתונים הנוגעים בעיקרם לכתבי אישום שהסתיימו בהסדרי טיעון. אין מחלוקת על כך שעיקרי המידע שהתבקש הועברו לעותרים. אין גם מחלוקת על כך שהמידע שהועבר הוא מידע לא מדויק, שמקורו, כפי הנראה, בפערי דיווח ובהגדרות שונות ל"הסדר טיעון". המחלוקת בתיק שלפניי, התמקדה אפוא בשאלה אם נוכח העובדה שהמידע שהועבר לעותרים אינו מדויק, מוטלת על המשיבים חובה להפיק את המידע המבוקש על דרך של בדיקה פרטנית יזנית של תיקים. טענתם העיקרית של המשיבים היא, כי אין מקום להיענות לדרישה זו, מן הטעם שתידרש לכך הקצאת משאבים בלתי סבירה, כמשמעה בחוק. זהו אפוא גדר המחלוקת שהובאה להכרעה לפניי.

רקע רלבנטי

2. העותרת 1 היא התנועה לחופש המידע - עמותה הפועלת למטרת קידום ערכים של שקיפות ודמוקרטיה (סעיף 6 לעתירה). עותר 2, מר יוסף זוהר, הוא תלמיד מחקר במחלקה לכלכלה באוניברסיטה העברית והוא כותב בימים אלה את עבודת הדוקטורט שלו בנושא "תופעות הסדרי הטיעון בישראל". לשם כתיבת עבודת דוקטורט זו, נזקק העותר 2 לפי טענתו לנתונים שונים. על מנת לקבל את נתונים אלה, פנתה העותרת למשיבים. בפנייה

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 48992-05-10 התנועה לחופש המידע ואח' נ' משרד המשפטים ואח'

נתבקש מידע, המתייחס לשנים 2001 ועד 2009, בחלוקה לסוגי ערכאות ושם בית המשפט, לקבלת הנתונים הבאים: מספר כתבי אישום שהוגשו ומספר כתבי האישום שנמחקו; מספר כתבי האישום שנסתיימו בהסדר טיעון וכך מספר התיקים בהם הסתיים הדיון בהכרעה של זיכוי או הרשעה ומספר הזיכויים וההרשעות. לאחר תכתובות שונות והסדרת נושא האגרה, הועברו לעותרים נתונים הכוללים את כמות כתבי האישום בשנים המבוקשות ואת כמות הזיכויים וההרשעות באותן השנים בחלוקה לפי שם בית המשפט. אשר ליתר הנתונים שהתבקשו באה תשובה, שלפיה מדובר בהקצאת משאבים בלתי סבירה. על רקע זה הוגשה העתירה שבכותרת.

העתירה

3. בעתירה שהוגשה על-ידי בא-כוח העותרים, עו"ד אילן יונש, נטען, כי קיים טעם כפול לחשיבות העברת המידע המבוקש בנסיבות המקרה: ראשית, המדובר במידע הנדרש לשם מחקר אקדמי. שנית, המדובר בנתונים חשובים בפני עצמם, הקשורים בפיקוח ובקרה על זרועות השלטון. בהקשר אחרון זה, הודגש גם, כי חשיבות איסוף הנתונים הקשורים בהסדרי טיעון נובעת מהנחיות פרקליט המדינה עצמן (הנחיה מס' 8.1 מיום 11.5.1989). על-פי הנחיה זו פרקליט המחוז נדרש ממילא לערוך דיווח מסודר בדבר הסדרי הטיעון במחוזו. לפי ההנחיה, יש להזין למערכת המחשוב של הפרקליטות נתונים אודות סיום התיק ומתכונת סיום התיק בדרך של הסדר טיעון. נטען עוד בהמשך לכך, כי כבר בשנת 2001 התריע מבקר המדינה (דו"ח 51ב), כי הנחיה זו של פרקליט המדינה אינה מבוצעת כנדרש ולא נערך מעקב ראוי אחר יישומה. חרף זאת, כך נטען בעתירה, עד להגשתה לא נמצא מקום לתקן את הכשלים ולאסוף את הנתונים הנוגעים לרישום הסדרי הטיעון, הדרושים ממילא לפעולתה התקינה של הרשות הציבורית. על רקע זה, הודגש בעתירה, כי יש לצמצם מלכתחילה את הטיעון שעניינו הקצאת משאבים בלתי סבירה. אין די בהכבדה ניכרת על הרשות, אלא במקרים קיצוניים בלבד של הכבדה. מצב זה לא נתקיים בנסיבות המקרה, כך נטען, בייחוד נוכח מהות המידע המבוקש שהוא כאמור מידע חיוני לשם הגשמת אינטרס הציבור ופיקוח על מוסד הסדרי הטיעון.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 10-05-48992 התנועה לחופש המידע ואח' נ' משרד המשפטים ואח'

התשובה

4. בכתב התשובה שהגישו המשיבים, על-ידי באת-כוחם עו"ד אפרת קרונברגר, נטען, כי העותרים קיבלו למעשה את כל המידע שניתן היה לשלוף ממערכת המחשוב הקיימת במשרדי הפרקליטות. כך, קיבלו העותרים נתונים בעניין מספר כתבי האישום שהוגשו וכן נתונים בדבר הזיכויים וההרשעות. ממילא, נטען, כי המחלוקת היחידה שנתרה היא בנוגע לתיקים שנערכו בהם הסדרי טיעון. בעניין זה נטען, כי קיימת אי-בהירות בכל הקשור להגדרת המונח "הסדר טיעון", כאשר אי-בהירות זו גרמה גם לחוסר מהימנות של הנתונים הקיימים במערכת המחשב של הפרקליטות. חוסר בהירות זה נובע גם מתיקונים שנערכו במהלך השנים בהגדרה של המונח שבהנחיות פרקליט המדינה. כך למשל, לא ברור אם יש לכלול במסגרת המונח "הסדרי טיעון" כל הסדר דיוני בהליך הפלילי, אם לאו; האם הוא כולל רק הסדר לעניין העונש, אם לאו; היש הבדל בין הסכמה על טווח ענישה ו/או העדר הסכמה וכיוצא באלה. נטען כי אי-בהירות זו גרמה כאמור לאי-בהירות בדיווח, ועל-כן הנתונים שגויים ולא ניתן להסתמך עליהם (פיסקה 5 לכתב התשובה). עוד נטען בכתב התשובה, כי מערכת הדיווח שבפרקליטות המדינה מוזנת בחלקה על-ידי מזכירות הפרקליטות ולא על-ידי פרקליטים בהכרח. על-כן יש מצבים בהם הותרשומת באשר לניהול התיק – חסרה בכל הקשור לדיווח. צוין עוד כי ייתכנו מקרים רבים בהם הגם שהוזן במערכת הממוחשבת סיום התיק, לא הוזן המידע הקשור לסיום התיק בהסדר טיעון דווקא. בכתב התשובה הוסף, כי החל משנת 2005 נערך מהלך של "רישום אחוד" – מהלך אשר שיפר במידת-מה את הדיווח אודות ההליכים הפליליים ותוצאותיהם. כמו כן, הוצאה הנחיית רענון בדגש על נושא דיווח של הסדרי טיעון.

5. טענה נוספת שעלתה בכתב התשובה היא שתלויה ועומדת בעת הזו הצעת חוק בנדון – היא הצעת חוק סדר הדין הפלילי (תיקון מס' 65) (הסדר טיעון), התשי"ע-2010. מטרתה להסדיר את השימוש בהסדרי טיעון ולעצב אמות מידה שקופות וברורות בנדון. בכלל זה כוללת הצעת החוק הגדרה ברורה של "הסדר טיעון". לדברי המשיבים, במסגרת הדיונים בהצעת החוק, ומתוך ההכרה בקיומם של קשיים בדיווח על הסדרי טיעון, הוחלט עוד ביום 7.3.2010 על-ידי ועדת השרים לענייני חקיקה, כי שר המשפטים והשר לביטחון פנים ימנו

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עתי"מ 10-05-48992 התנועה לחופש המידע ואח' נ' משרד המשפטים ואח'

צוות שיגבש הצעה לעניין דיווחים בדבר הסדרי טיעון שיתקבלו לאחר כניסת החוק החדש לתוקפו. ועדת השרים אף הורתה, כי המלצות הוועדה, לכשיגובשו, ייקחו בחשבון "מגבלות טכנולוגיות ואילוץ כוח אדם" (סעיף 23 לכתב התשובה). המשיבים הוסיפו וטענו, כי אין להסתמך על דו"ח מבקר המדינה, בהיות האמור בדו"ח ראייה בלתי קבילה לאמיתות תוכנה. עוד טענו המשיבים, כי גם את המידע אודות כתבי האישום ש"נמחקו" לא ניתן למסור, שכן לא ברור איזה מידע בדיוק מבוקש – שמא חזרה מאישום או שמא מקרים בהם הטיפול הסתיים מסיבות אחרות, כגון מות נאשם, מחיקת נאשם מכתב אישום, נאשמים נמלטים, זיכוי וכיוצא באלה. בהקשר אחרון זה נטען, כי ממילא המידע המצוי בידי הפרקליטות על-פי אופן הדיווח, אינו כולל חלוקה קטגורית לזיכוי, הרשעה או מחיקה, ועל כן לא ניתן להיעתר לבקשה בעניין זה. על רקע מכלול הטענות הנ"ל, נתבקשה דחיית העתירה.

הדיון שהתקיים לפניי וההתפתחויות שלאחריו

6. בדיון שנערך לפניי ביום 26.1.2011, הודיע ב"כ העותרים, כי השאלות שנותרו במחלוקת הן השאלות שנוגעות לנתונים הנוגעים להסדרי טיעון וכן נתונים הקשורים לכתבי אישום שנמחקו. ב"כ העותרים ציין, כי בכל הקשור להגדרת הסדר טיעון במסגרת הבקשה למידע, הוא מסתפק בהגדרה לפי הנחיית פרקליט המדינה שנזכרה לעיל. ב"כ העותרים אישר אומנם, כי הועברו לו נתונים בעניין הסדרי הטיעון, ואף אישר כי אלו הנתונים שיש למשיב "מבלי שהוא בודק תיק תיק" (עמ' 3 לפרוטוקול, שורה 18). יחד עם זאת, נטען, כי אכן הנתונים הללו אינם מדויקים, וכי חרף זאת, ואף בשל זאת, יש לחייב את הרשות לאסוף מידע מדויק ולהעבירו לעותרים. ב"כ המשיבים הדגישה במהלך הדיון האמור את המאמצים שנעשים על מנת לשפר את הדיווח הקיים; את הפתרון הצפוי לסוגיה במסגרת הצעת החוק התלויה ועומדת ואת הקושי הרב ליתן את הנתונים לפי המבוקש, על דרך של בדיקה פרטנית, להבדיל מנתונים שתועדו במחשב ושנמסרו לעותרים. במהלך דיון זה הוצעו לב"כ הצדדים אפשרויות שונות להסדר, ובכלל זה צמצום הבקשה או הסתפקות במסירת נתונים בדרך של מדגם. לשם כך ניתנה שהות בידי הצדדים לשקול את ההצעות השונות ונקבע מועד דיון נוסף.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 10-05-48992 התנועה לחופש המידע ואח' נ' משרד המשפטים ואח'

7. בהמשך לכך (ביום 3.3.2011), הודיעו העותרים לבית המשפט כי הם בחנו את האפשרות של הסתפקות בקבלת מידע על דרך של מדגם, וזאת לאחר שפנו לפרופ' דיוד וייסבורד מן האוניברסיטה העברית, והכל נוכח עבודת המחקר המבוצעת על-ידי עותר מס' 2. על רקע זה, הסכימו העותרים להסתפק בקבלת נתונים בקשר לתיקים בבית המשפט המחוזי בתל-אביב (ולא בכל בתי המשפט), כאשר הנתונים יתייחסו לשנים 2001 עד 2010 ויכללו את המידע הבא: מספר התיק, מחוז פרקליטות, תאריך פתיחה, תאריך סגירה, ואופן סגירה (זיכוי, הרשעה לאחר הוכחות, הרשעה בהסדר טיעון, הרשעה בהוראה ללא הסדר טיעון, אחר).

8. ביום 15.3.2011 התקיים לפניי דיון נוסף בהליך. בדיון זה טענה ב"כ המשיבים, כי גם לאחר צמצום הבקשה מדובר בסדר גודל של כ-18,000 תיקים שנפתחו בבתי המשפט השונים במחוז תל-אביב ובמחוז מרכז. ב"כ המדינה הוסיפה כי אפילו אם היה מדובר בבית המשפט המחוזי תל-אביב בלבד, הרי שמדובר בסדר גודל של כ-5,000 תיקים. אין המדובר אפוא במדגם. "הבקשה בהיקפה לא נורמלית" (עמ' 7 לפרוטוקול, שורה 4). מדובר בנתונים המתייחסים לשנים רבות לעבר ובהיקף עבודה של אלפי שעות. במהלך הדיון, הודיע ב"כ העותרים כי הוא מסתפק בנתונים הנוגעים לבית משפט מחוזי אחד באשר הוא, אולם מבחינה מחקרית העותר לא יוכל להסתפק בפחות מכך. ב"כ העותר הדגיש בדיון, כי מדובר לטעמו, בבדיקה של דקות ספורות לכל תיק, וכי הרשות הציבורית לא הוכיחה שמדובר בהקצאת משאבים בלתי סבירה. נוכח המחלוקת העובדתית בין ב"כ הצדדים, אשר תוחמה וצומצמה עוד יותר בדיון, הוחלט בסופו של הדיון כי המשיבים יהיו רשאים להגיש תצהיר משלים שיתייחס באופן ספציפי להקצאת המשאבים הנדרשת מבחינה מעשית לשם היענות לדרישת העותרים.

9. בהמשך לכך, ביום 13.4.2011 הוגש תצהיר משלים מטעם המשיבים. בתצהיר זה נרשם, כי תיקי הפרקליטות שנסתיימו ולא בוערו, נמצאים בארכיב הפרקליטות המצוי במעלה אדומים, ואשר על כן ביצוע הבדיקה הידנית המבוקשת ידרוש שינוע של התיקים אל משרדי הפרקליטות. כאומדן, בכל הקשור לשינוע התיקים המתייחסים לבית המשפט המחוזי בתל-אביב (שם מדובר בכ-4,779 תיקים לעיון, לשם היעילות לבקשה), הוערך

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עתי"מ 10-05-48992 התנועה לחופש המידע ואח' נ' משרד המשפטים ואח'

דיון והכרעה

11. לאחר שעיינתני בחומר שלפניי ושמעתי בהרחבה את טענות ב"כ הצדדים, מסקנתי היא כי דין העתירה להידחות. סעיף 18(1) לחוק חופש המידע מאפשר לרשות הציבורית לדחות בקשה לקבלת מידע, אם הטיפול בבקשה "מצריך הקצאת משאבים בלתי סבירה". בכל הקשור במחלוקת העיקרית שנפלה בין ב"כ הצדדים בהליך שלפניי, היא המחלוקת בעניין המידע הקשור בהסדרי הטיעון, מסקנתי היא כי הטיפול בבקשה – אף כפי צמצומה במהלך הדיון שנערך לפניי – מהווה "הקצאת משאבים בלתי סבירה". אשר על כן, אין עילה לשנות מהחלטת המשיבים שלא להיעתר לבקשה זו. אנמק עמדותי זו.

12. בפתח הדברים יש להדגיש, כי לא מדובר, בנסיבות המקרה, בסירוב למסור מידע המצוי בידי המשיבים בתצורה בה הוא קיים. אכן, בידי המשיבים נתונים שנאספו בעבר והנאספים בהווה, בכל הקשור בסיום הליכים בהסדרי טיעון. נתונים אלה הועברו לעותרים. על כך אין חולק. אלא שנתונים אלה אינם מהימנים וקיים קושי בהסתמכות עליהם, וודאי שלצורך מחקר אקדמי. גם על כך, כאמור, אין מחלוקת במקרה שלפניי. בקשת המידע בהליך שלפניי אינה אפוא בקשה למסירת מידע קיים, אלא דרישה מהרשות "לייצר" את המידע במובן זה שהרשות נדרשת לחלץ את המידע המבוקש ולגבש אותו לכדי נתונים מעובדים ומדוייקים מתוך חומר גולמי הקיים בידה. זאת, בהיקף רב המתייחס לפרק זמן של למעלה משבע שנים ולשם מסירתו לעותרים בתצורה המבוקשת על-ידם. מעבר לכך, אין מחלוקת שעבודת חילוץ הנתונים הנדרשת היא עבודה שחייבת להיעשות על דרך של עיון ידני ופרטני בכל התיקים על-ידי כוח אדם מקצועי. באופן ספציפי, גם לאחר שב"כ העותרים צמצם את בקשתו לבית-משפט מחוזי אחד באשר הוא, הרי שמספר התיקים בו מדובר הוא לכל הפחות 1,983 תיקים (בבית המשפט המחוזי בנצרת, כעולה מנספח 1 למשיבה, שלא היה שנוי במחלוקת). זאת, בהתייחס לשנים 2001 ועד 2009. הנתונים בבתי המשפט המחוזיים האחרים, הם גבוהים יותר (עד כדי למעלה מ- 4,800 תיקים בבית המשפט המחוזי בתל-אביב).

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 10-05-48992 התנועה לחופש המידע ואח' נ' משרד המשפטים ואח'

13. בפסק הדין שניתן לאחרונה בע"מ 2398/09 מדינת ישראל נ' אליצור סגל (לא פורסם, 19.6.2011) (להלן: **פרשת אליצור סגל**), נדונה השאלה מהי הקצאת משאבים בלתי סבירה לפי סעיף 18(1) לחוק חופש המידע. בפסק-דינה של כב' השופטת מרים נאור נקבע, כי הרשות הציבורית רשאית לדחות בקשה מטעם של הקצאת משאבים בלתי סבירה, אולם אין היא חייבת לעשות כן. עוד צוין, כי הערכה של הקצאת המשאבים הנדרשת בכל ענין וענין היא מלאכה הנתונה לרשות, שבידיה התמונה המלאה של המקורות והשימושים, והיא הקובעת את סדרי העדיפויות לשם מילוי תפקידיה. דחיית בקשה בנימוק זה של הקצאת משאבים בלתי סבירה, כך נקבע, מחייבת בדיקה עובדתית פרטנית של המשאבים הדרושים על מנת להיעתר לבקשה.

14. במקרה שלפניי, אפילו אם מדובר בבדיקה של הנתונים מבית המשפט המחוזי בנצרת בלבד, הרי שמדובר כאמור לעיל בבדיקה פרטנית של כ-1,983 תיקים (זאת לפי נספח 1 לכתב התשובה – שבי"כ העותרים לא חלקו על הנתונים שצוינו בו, כאמור). יוזכר, כי בתצהיר המשלים נאמר שלשם בדיקת 15 תיקים, בלי ליקח בחשבון את עניין השינוע של התיקים, נדרשו מספר שעות עבודה. הגם שלא באה התייחסות בתצהיר לבית המשפט המחוזי בנצרת, הרי שעל-פי התחשיב האמור, בדיקה של כ-1,983 כרוכה בהקצאת משאבים בסדר גודל של מאות שעות עבודה; כאשר אם מאמצים אחד לאחד את החישוב האריתמטי שערכו המשיבים, הרי שמדובר על 500 שעות נטו לערך (וכ-661 שעות ברוטו). אומנם בי"כ העותרים חלק על נתון זה בתגובתו, אולם לא נערכה על-ידו בדיקה פרטנית משמעותית אחרת – מגובה בתצהיר – להערכת הזמן הדרוש. בי"כ העותרים הסתפק בבדיקה של מסמכים אקראיים (חמישה במספר), מהם ביקש להסיק כאמור כי הנתון בדבר הסדר הטיעון מופיע בתחילת הכרעת הדין וגזר הדין. אין בטענות אלה של בי"כ העותרים, כדי לסתור את עיקרי האמור בתצהיר המשיבים לעניין המשאבים הנדרשים לשם היענות לבקשה. יש להניח, כי לו היה העניין כה פשוט, כפי שהדבר מתואר בתגובה לתצהיר, היה עותר 2 מבצע את המחקר בעצמו בזיוק באותו האופן, תוך בדיקה של פסקי-דין והחלטות שפורסמו, ולו לצורך מדגם. אלא שכמובהר לעיל, עותר 2 עומד על כך שנדרשת בדיקה של כל התיקים בבית-משפט מסוים ולתקופה ממושכת שבין השנים 2001 ועד 2010. משעה שלא נסתר האמור בתצהיר המשיבים ועל רקע פסק הדין בפרשת **אליצור סגל**, עמדתי היא שבנסיבות המקרה יש לראות

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 10-05-48992 התנועה לחופש המידע ואח' נ' משרד המשפטים ואח'

בהערכת הזמן שבתצהיר המשיבים נקודת מוצא עובדתית בנוגע להקצאת המשאבים הדרושה לשם מתן מענה לבקשת המידע של העותרים. ודוק: כפי שהובהר בתצהיר, יש להוסיף לזמן העיון עצמו את העובדה שהתיקים האמורים אינם מצויים ברובם המכריע במשרדי הפרקליטות וכן את העובדה שבתיקים מסוימים יידרש, לפי הנטען, פרקליט לשם חילוץ המידע. גם עניין זה יש ליקח בחשבון עת בוחנים את עמדת המשיבים בהליך שלפניי.

15. על רקע זה, יש לשוב ולבחון האם המדובר בהקצאת משאבים בלתי סבירה. בפרשת **אליצור סגל שלעיל** נקבע, כי אין די בשיקולי נוחות מינהלית בכדי להצדיק את דחיית הבקשה למידע, וזאת בין היתר נוכח חשיבות חופש המידע והעקרונות שמונחים ביסודו (ראו עוד, עע"ם 9135/03 המועצה להשכלה גבוהה נ' הוצ' עיתון הארץ, פ"ד ס(4) 217 (2006)). נדרש על-כן, כי הרשות הציבורית תוכיח שקיים חשש לשיבוש קשה בעבודת הרשות. למשל, בכך שהקצאת המשאב למטרת מסירת המידע תגרום לשיבוש בסדר העדיפויות של הרשות, באופן היוצר הכבדה ממשית על הרשות במילוי תפקידה. המבחן שנקבע ל"סף הסבירות" בסעיף 18(1) לחוק, מצוי ב"קיומה של הכבדה ממשית על הרשות שהיא בעלת זיקה להקצאת המשאבים הנתונה אצל הרשות" (סעיף 28 לפסק הדין; ההדגשה במקור). בהמשך לכך נקבע, כי במסגרת חוסר הסבירות הנדרש להוכחה בסעיף 18(1) לחוק, די בהוכחה "כי גילוי המידע הביא להסטה של משאב קיים באופן היוצר הכבדה ממשית על הרשות במילוי משימתה העיקרית" (סעיף 29 לפסק הדין, ההדגשה במקור). אין מקום להבחין בהקשר זה בין השבתת עובד קיים והקצאתו למטרת גילוי המידע לבין גיוס עובד חדש למשימה זו – בשני המקרים מדובר בהכבדה ממשית (שם).

16. על-פי אמת מידה זו, לא מצאתי עילה להתערב בעמדת המשיבים במקרה שלפניי. הטיפול בבקשה דנן, תורג מן המשאבים הרגילים המוקצים לרשות המינהלית ויש בו כדי לחייב את הרשות להסיט משאב קיים ממשימתו העיקרית – פרקליטים וכוח עזר מקצועי שלהם – לצורך משימה אחרת שאינה בליבת תפקידיה של הרשות ולמשך זמן בלתי מבוטל (ראו סעיף 40 לפסק הדין בעניין **אליצור סגל**). ישנו חשש – אף במידת הסתברות גבוהה (ראו גם והשוו, עע"ם 6013/04 מדינת ישראל נ' חברת החדשות הישראלית בע"מ (לא פורסם, 2.1.2006), לשיבוש של ממש בעבודת הרשות. הדבר נובע מכך שאין מדובר במידע ממוחשב

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 10-05-48992 התנועה לחופש המידע ואח' נ' משרד המשפטים ואח'

או מאוחסן, אלא במידע שנתבקש איסופו ועיבודו באופן ידני. לצורך חילוץ המידע דרוש, כאמור, עיון בכאלפיים תיקים בקירוב, המאוחסנים במקום אחר. לכך משמעות בעניין בחינת ההכבדה (ראו גם סעיף 42 לפסק הדין בעניין אליצור סגל). זאת ועוד: כאמור לעיל, אין המדובר בהעברת מידע קיים אלא בעיבוד מידע – וזאת נוכח הצורך בדבר חילוץ המסמכים הרלבנטיים מכל תיק ותיק ושליפת המידע הנדרש המתבקש מאותם מסמכים (ראו סעיף 30 לפסק הדין בעניין אליצור סגל וכן סעיף 7(ה) לחוק חופש המידע).

17. על כך יש להוסיף את האינטרס של מבקש המידע בנסיבות המקרה, הוא העותר מסי 2. אומנם המבקש מידע לפי חוק חופש המידע אינו נדרש להראות אינטרס אישי בקבלת המידע, אולם קיומו של אינטרס אישי מהווה שיקול רלבנטי במסגרת האיזון המתבצע לפי סעיף 18(1). בעניין שלפניי, אין מדובר במידע הנדרש לצורך עניין אישי ממשי (והשוו פרשת אליצור סגל שלעיל), אלא במחקר אקדמי. מחקר מעין זה, חשיבות רבה יש לו – גם בהקשרי חופש המידע (ראו עע"מ 11120/08 התנועה לחופש המידע נ' מדינת ישראל – הרשות להגבלים עסקיים (לא פורסם, 17.11.2010, פסקה 10 לפסק הדין)). הוא מציב לא פעם, וכך המצב במקרה שלפנינו, דרישות מחמירות מבחינת היקף המידע הנדרש ורמת הדיוק שלו. כך עולה, בין היתר, מחוות-דעתו של פרופ' וייסבורד שהוגשה על-ידי ב"כ העותרים. אלא שמאמת מידה מחמירה זו של מחקר אקדמי, לא נובעת המסקנה שגם הרשות הציבורית במסגרת פניות לפי חוק חופש המידע, צריכה לספק מידע שהיקפו ורמת מהימנותו היא כזו, שתעלה בקנה אחד בהכרח – ובכל מקרה – עם הסטנדרט האקדמי הנדרש לשם ביצוע מחקר אקדמי זה או אחר. יש לבחון כל מקרה על-פי נסיבותיו ובהתאם לאמת המידה הקבועה בחוק – ולעניינו בסעיף 18(1) לחוק. משעמד ב"כ העותרים על בקשתו, לפיה יועברו לו מלוא הנתונים המתוייחסים לכל השנים (2001 עד 2010) לבית-משפט מחוזי מסוים, מבלי שנכון היה להסתפק במדגם מייצג בהיקף אחר, והכל בשל הדרישה האקדמית לה נדרש עותר 2 – הרי שתייחס את בקשתו לכדי היקף נתונים משמעותי ביותר, היקף העומד על בדיקה פרטנית של כ-1,983 תיקים. תיחום הבקשה לסדרי גודל מעין אלו מגלם לפיכך תוספת ערך לכף הנוטה נגד הגילוי שמפאת היקפו הקצאת המשאבים הנדרשת "אינה עומדת ביחס סביר לתוספת המעמסה על הרשות" (פרשת אליצור סגל, פסקה 49 לפסק הדין; ראו עוד, עע"ם 1825/02 מדינת ישראל – משרד הבריאות נ' איגוד בתי אבות א.ב.א. (לא פורסם,

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 10-05-48992 התנועה לחופש המידע ואח' נ' משרד המשפטים ואח'

6.1.2005)). ויודגש: בפרשת אליצור סגל שלעיל, מצא בית המשפט העליון להתערב בהחלטה שחייבה את הרשות הציבורית לבחון באופן פרטני כ-1,260 החלטות – שלפי הנטען הקצאת המשאבים שהייתה דרושה לכך היא מספר שבועות – וצמצם את המידע משמעותית. קביעה זו, ולו במישור המעשי, ונוכח הדימיון בין הפרשות השונות, משמשת אף היא אמת מידה לפיה אין מקום לשנות מהחלטת המשיבים, בנסיבות המקרה שלפניי (והשוו גם להיקף הגילוי בע"מ 11120/08 שלעיל).

18. ודוק: אין חולק, כי המידע הנוגע לשיעור הסדרי הטיעון בהליכים שונים, הוא מידע חשוב – לא רק למינהל הפנימי של הפרקליטות אלא גם בכל הקשור לשקיפות מידע מעין זה הנוגע לליבת הפעילות של הפרקליטות והחלטותיה, לציבור הרחב. לאינטרס זה של הציבור הרחב השלכה גם על סוגיית סבירות הקצאת המשאבים ולהליך קבלת החלטות של הרשות (ראו עוד, פסקה 2 לפסק-דינו של כב' השופט א' גרוניס בפרשת אליצור סגל). ניתן אף לומר, כי מידע בנדון, צריך להיות מתועד ומעובד באופן שוטף על-ידי הרשות בעצמה ומיוזמתה היא לשם עבודתה התקינה (ראו והשוו עתי"מ (י-ם) 900/07 קרן דולב לצדק רפואי נ' נציבות הקבילות לפי חוק בריאות ממלכתי (2.11.2008)). חשיבות זו של המידע שהתבקש בהליך שלפניי – חשיבות שאינה שנויה מחלוקת – מוצאת ביטוי גם בקיומה של הנחיה מפורשת של פרקליט המדינה שנוכרה לעיל, בעניין הדיווח, לפיה, "על מנת לאפשר מעקב אחר עריכת הסדרי טיעון והוצאתם אל הפועל, יערך דיווח מסודר על ידי פרקליט המחוז בדבר הסדרי הטיעון במחוז. שיטה זו תאפשר ריכוז נתונים בנושא, וביקורת יעילה על אופן ביצוע הנחיות. בדרך זו, יקיים פרקליט המחוז פקוח טוב יותר על ההסדרים וניתן יהיה לקיים מידע מדויק על היקף השימוש בהסדרי טיעון ועל תרומת ההסדרים לפעולת מערכת התביעה. יש לציין את דבר סיום התיק בדרך של הסדר טיעון בדיווח על סגירת התיק במחשב" (מש/9). ביטוי נוסף לחשיבות המידע ניתן למצוא בעמדת המשיבים כפי שהיא מופיעה בהנחיית רענון שהוצאה בנדון (מש/8), כמו גם במהלכים שנעשים בעת הזו בכל הקשור למנגנון הדיווח, והכל בגדרי הצעת החוק הכוללת לעניין הסדרי טיעון (וראו עוד והשוו, פרשת אליצור סגל, לעיל, פסקה 32 לפסק הדין).

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 10-05-48992 התנועה לחופש המידע ואח' נ' משרד המשפטים ואח'

19. אכן, עניין זה, של חשיבות המידע וחשיפתו, צריך אף הוא להילקח כמובן בחשבון, במסגרת השאלה אם הקצאת המשאבים היא בלתי סבירה. אולם איני סבור שהנתונים עליהם עמד העותר 2 והמתייחסים לתשע השנים האחרונות דווקא, הם בעלי חשיבות אחידה לצורך מטרת ציבוריות אלה שביסוד הטענה לאיסוף המידע וחשיפתו. חלוף הזמן משפיע אפוא על הרלבנטיות של הנתונים. גם גודל המדגם שביקש העותר 2 ועליו עמד, של בדיקת כל תיק ותיק בבית משפט מסויים להבדיל ממדגם קטן יותר, אינה מהווה בהכרח רמת הדיוק שלה נדרשת הרשות המנהלית לו היתה נבדקת סבירות איסוף המידע שהיא עושה בעצמה. על כך יש להוסיף את הנתון כאמור שעניינו מהלכים כוללים לשיפור הדיווח ונאמנות הנתונים שבידי המשיבים. בהמשך לכך, באיזון בנסיבות המקרה שלפניי בין המטרות הציבוריות החשובות שבאיסוף המידע וגילוי, לבין הקצאת המשאבים המשמעותית הדרושה להפקת הנתונים (אשר עלולה כאמור לפגוע באופן ממשי בתפקודה של הרשות), אין מקום לחייב את הרשות בהפקת הנתונים על-פני התקופה שנתבקשה ובהיקף שנתבקש. אוסיף ואציין, כי נוכח הליכי החקיקה שדווחו לבית המשפט, יש גם להניח כי בפרק זמן סביר יוכלו המשיבים להעמיד מסד נתונים מהימן בנושא מבלי שיהא בכך משום הקצאת משאבים בלתי סבירה בפני עצמה. בעת הזו, ובהיקף הבקשה שלפניי, מסקנתי היא כאמור לעיל כי אין עילה לשינוי ממסקנות המשיבים בנדון והסירוב לבקשה.

20. שאלת הנתונים בדבר הסדרי הטיעון היתה, כאמור, לב-ליבו של ההליך שלפניי, ומסקנתי בעניין זה היא כאמור לעיל. יש להוסיף ולציין, כי נטענה בעתירה וגם בטיעון שלפניי – אם כי באופן מצומצם ביותר – טענה לגבי נתונים הקשורים בתיקים שנמחקו. אלא שבטיעון שחובא לפניי מטעם העותרים לא באה התייחסות של ממש לעמדת המשיבים, לפיה המידע שנתבקש בנדון אינו ברור ואין הגדרה מדוייקת של המידע המבוקש. מטעם זה, ובייחוד נוכח האמור לעיל, לא מצאתי מקום ליתן סעד גם בראש זה של העתירה.

21. התוצאה היא אפוא, כי דין העתירה להידחות – על כל ראשיה. העותרים יישאו בהוצאות המשיבים בסך של 7,500 ש"ח. סכום זה יישא הפרשי ריבית והצמדה מיום פסק הדין ועד לתשלומו בפועל.

**בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל**

עת"מ 48992-05-10 התנועה לחופש המידע ואח' נ' משרד המשפטים ואח'

המזכירות תשלח פסק-דין זה לב"כ הצדדים, באמצעות הפקסימיליה.

ניתן היום, ד' בתמוז תשע"א, 6 ביולי 2011, בהעדר הצדדים.

יגאל מרזל, שופט